

Kéri János

Lelkem szirmai

(Verseskötet)

Kiadja: KATILA

Készült a Carbocomp Nyomdában

Pécs, 1995. november

(Bővített virtuális kiadás: 1997. december 31.)

TARTALOM

Szerelmem kezdete	
Téli reggelen	
Útjaim	
Apai boldogság	
Vágyakozás	
Téli álom	
Téli táj	
Hová tűnt a régi szán?	
Nyugdíjban	
Pihen a Duna	
Balatoni pihenő	
Párválasztás	
Viharban	
Könyvtárban	
Éhező madárka	
Esti fények	
Miért van ?	
Háborúban	
Játék határok nélkül	
Tavaszdik	
Nőnap kiöszöntő	
Cinkemadár	
1995. március 15.	
Egy napom a kórházban	
Reggel, ha ébred a táj	
Boldogságra várva	
Ha nem vagy velem	
Május: a szerelmesek hava	
Holdas éjjel	
Itáliai nyár	
San Marinói emlék	
Május reggelén	
Eső és fény	
Búcsú Itáliától	
Aratás	
Szárasság	
Őszi szélben	
Száll a dal	
Curriculum vitae	
Március	
Őszi lombhullás	
Őszi varjak	

Szerelmem kezdete

Mikor megláttalak,
Kislány voltál még,
Messziről figyeltem
Élted menetét.

Lassan ifjú lettem,
Sokszor láttalak,
De nem voltál valós,
Csak ábránd-alak.

Nem tudom, ki vagy,
S ki voltál nekem,
Kísérőm, társam,
Őszi esteken.

Sok idő telt el,
Míg megszerettelek,
Míg ráébredtem:
Téged kerestelek.

Elfutott gyorsan
Harminc év veled,
Mintha most lenne
Csak, hogy megkértelek.

Ha most kezdeném
Az életem újra,
Akkor is téged
Vinnélek az útra.

Nagyvenyim, 1995. január

Téli reggelen

Süvítve fut a szél
Kemény föld fagyán.
Cinke és rigó
Ugrál fenn a fán,
Vágyva élelem után.

Én meleg szobámból
Őket meglesem,
S arra gondolok
Titkon idebenn,
Hogy mennyire barátom
E pár madár.

Ha bűm van,
S dalolnom kell,
Őket hívom én,
S nekik üzenek
Újra, ha öröm ér.

A madárdalnál
Nincs szebb a világon.

E téli reggelen
Feledek bút-bánatot,
Ha boldog
Madárfüttyöt hallhatok

Nagyvenyim, 1995. január

Útjaim

Tél van, járom nehéz utamat.
Az emberi létben sok ilyen akad.
A születés után rögtön jön az első,
Sokat bukdácsol a gyermek, míg felnő.
A kamaszkor útja is rejt sok akadályt,
Felnőttként pedig választani kell irányt.
Oly sok a nehéz út, a bizonytalanság!

Talán jární tanulok újra?
Lábam megbotlik, nem talál az útra.
Szívem akaratát követve indulok,
De lábam nem mozdul, csak botladozok!’
Hiszen talpam alatt rögzös az út.

Hiába kiáltok, rajtam más nem segít,
Nekem kell megjárnom életem útjait.
Ki sorsom irányítja, az Úr, majd megsegít.

Nagyvenyim, 1995. január 4.

Apai boldogság

Amikor még kicsiny voltál,
Te voltál a csillag fenn az égen.
Én voltam a legboldogabb,
Mikor arcod mosolyogni láttam.
Oly boldogan játszadoztál,
Csak öröm volt léted,
Lassan-lassan nagylány lettél,

Szép fiú a párod,
Így éled most életedet,
Boldog házasságban.
Örömet és boldogságot
Sokat hagysz miránk is,
Hisz boldogságod és tudásod
Az egekig szárnyal.
Élj boldogan, azt kívánom,
Ezen a világon!

Nagyvenyim, 1995. január 10.

Vágyakozás

Hófödte sétányon
andalogva járok,
Arra gondolok,
hogyan te jössz felém.

A kihalt utcán
senkit se látok,
Nyomaszt a magány,
S mégsem jössz elém.

Kiáltok utánad,
de te nem felelsz,
A fagyos szélben
lassan indulok.

Ha tudnád, hogy várlak,
biztos rámtalálnál,
Utamat járom,
És rád gondolok.

... Nem marad más,
hát vágyakozom...

Nagyvenyim, 1995. január 11.

Téli álom

Alszik a bokor,
Szunnyad sok kis ág,
Nem zöld, de szürke
Most a tág világ.

Nem vár a réten
Sok tarka virág,
Piros muskátlim
Is alszik tovább,

Hiába meleg
Itt benn a szobám,
Levelét nyújtva
Csak ásít reám.

Hull pihe hó is,
Mindent betakar,
Pihen a föld is,
Színes álmokkal.

Ha majd az élet
Újra kivirul,
Kicsi virágom
Szirma kipirul.

Még szebb lesz minden,
Már nagyon várom,
Boldogabb leszek,
Mint tavaly nyáron.

Nagyvenyim, 1995. január 11.

Téli táj

Kopár a havas határ,
Szemem messze ellát.
Fagyos szél borzolja
Varjak bús hadát.

Álmát alussza a téli táj.

Felhők mögül már
Vadlúd dala száll,
Őz és nyúl az erdőn
Vidám táncot jár.

Tavasza vár az ébredő táj...

Nagyvenyim, 1995. január 12.

Hová tűnt a régi szán?

Egy aprócska hang
A havas, néma csendben,
Csillog a jeges út,
Elvarázsol engem.

Mi ez az édes zaj?
Átfut a lelkemen.
Halk csengőszó repül
Át a kerteken.

Kinn szalad a szán,
Csengő a lovakon,
Szikrázik a porhó,
Elfog a nyugalom.

A lovak vágója
Elhalkul a havon,
Elalszom, de régi
Telekről álmodom.

Nagyvenyim, 1995. január 14.

Nyugdíjban

Elrepült az idő,
Már öreg lettem,
Fiatalságomat
Rég elvesztettem.

A hajam megkopott,
Erőm is elhagyott,
Nem dolgozom már,
Pihenni indulok.

Szórakozást én csak
Egyet találok,
Öreg barátokkal
Csendben pipázok.

Összejövünk néha
A klubban, beszélgetni,
Ifjú éveinkről
Egy-egy jót mesélni.

Jó barátok mindig,
Mindenütt akadnak,
Esténként a múltból
Oly sokat faggatnak.

Válaszolok nekik,
Jó közük menni,
Hisz emlékeimről
Olyan jó beszélni.

Nagyvenyim, 1995. január 18.

Pihen a Duna

Kanyargós Dunának
lassú a folyása,
csendesen pihenve
szép álmát alussza.

Nem szalad rajta ár,
ezüst vize fagyott.
Az öböl kiapadt,
sárgák a nádasok.

Sirályok nem járnak
vijjogva táncukat,
nem csillog most a víz,
a halak jég alatt.

Alszik a kikötő,
a komp is egyre vár,
nem siklik a vizen
sok kecses uszály.

Néptelen most a part,
várnak a csónakok,
csak tavasszal jönnek
értük a horgászok.

Az öreg Dunának
azért van sok dolga,
befagyott vizének
gyémánt jegét hordja.

Nagyvenyim, 1995. január 17.

Balatoni pihenő

Hány embernek adtál
önfeledt pihenést,
partod néma csendet,
vized felüdülést.

Sétányok padjai
sok szerelmes párnak
nyújtottak ábrándos,
varázsos órákat.

Nyaralók pihennek
parkok hűvösében,
fehérlő mólóid
szikráznak a fényben.

Gyönyörű tájaid,
Leheletszín vized,
oly csodás vagy, nem
lehet betelni veled.

Fürdőzők víg hada,
vitorlák lebegése,
Álomszerű képek
ecsetem hegyére.

Nagyvenyim, 1995. január 21.

Párválasztás

Tavasszal a kislány
Arca pirosabb,
Vígan fújja a szél,
Sokkal csinosabb.

Tavaszi fuvallat
Borzolja a haját,
Fénylő teliholdnál
Várja a babáját.

El is jön a fiú,
Hisz zúg, dalol a vére,
Párt választ magának,
Nyár száll a szívébe.

Nagyvenyim, 1995. február 10.

Viharban

Már közel a vihar,
Kint süvít a szél,
Villám szánt az égen
Mennydörgés zaja kél.

Az eső megered,
Csobogva szalad,
Ereszcsatornából
Rohanó patak.

Fedél alá futnak
Mind az emberek,
Míg elnémul a vihar,
Szárazon lesznek.

Nagyvenyim, 1995. február 16.

Könyvtárban

Könyvtári szobában
Ébrednek a fények,
Ragyogó sugárban
Indul az élet.

Játékos gyerekek
Áhitozva várják
Néhány jó könyv
Olvasását,
Sok szép mese kiválasztását.

Nagyvenyim, 1995. február 10.

Éhező madárka

Tarka tollú
cinkemadár
ablakomba
ideszállt,
diót tettem
a számára,
mert élelmet
nem talált.

Ablakpárkány
védelmet ad
kicsi madárkámnak
apró szobám
langy meleget
átfázott
tollának.

Lakomája
hamar zárul,
elúzi hangos
verébsereg,
kismadaram
továbröppen,
új falatokat
nézeget.

Nagyvenyim, 1995. február

Esti fények

Halkulnak a neszek,
A nap pihenni tér,
Utcán pislog a lámpa,
Mindenki hazaér.

Kis házakban ébred az élet,
Sorra kigyúlnak a fények,
Együtt vannak a családok,
Nyugalmat lelhet a lélek.

Az ég telis-teli van
Apró csillagokkal,
A hold egyedül ballag
Fénylik a Tejúttal.

Mégfáradt szívem is
Göncöl szekérre vár,
Bársonyos estén
Sietnék haza már....

Nagyvenyim, 1995. február

Miért van ?

Miért van az, hogy
Folyton, ha meglátlak
Megdobbban szívem,
S úgy vágyom utánad?

Miért van az, hogy
Mindig téged várlak,
Holdas éjjelen
Csillagok közt látlak?

Miért van az, hogy
Tág, tarka réteken
Pillangók között
Lépteid kergetem?

Miért van az, hogy
Nappal és éjjelen
Csókod ízére
Mindig emlékezem?

Nagyvenyim, 1995. február

Háborúban

Szirénahang sikít,
felveri a csendet,
az emberek mind
oltalmat keresnek.

Dübörgő zaja kél
harci repülőknél,
támadás várható,
az utcák kiürülnek.

Rakéták szállanak,
és bombák robbannak,
házak égnek nyögve,
és a földre rognak.

Mért van, hogy az ember
ember ellensége,
hisz milyen szomorú
amúgy is élete.

Harcoló, várjatok!
Legyen végre béke!
Csak a béke lehet
lelkünk menedéke!

Nagyvenyim, 1995. február

Játék határok nélkül

Víg a zene,
Szárnyal a dal,
Összejött most
Sok fiatal.

Öt községnek
Fia-lánya,
Ügyességét
Kipróbálja.

Lesz itt labda,
S kötelezés,
Lótás-futás,
Krémes-evés.

Most megnézik,
Ki a legjobb,
Gyorsan peregnék
A számok.

Pontozással
Dönt a zsűri,
Nehéz lesz
Eredményt hozni.

Mindenki nyer
Itt ma sokat,
Ha mást nem, hát
Barátokat.

Vesztes nem lesz
Itt senki sem,
Legfontosabb
A részvétel.

Őrizzük meg
E nap fényét,
Találkozzunk
Máskor is még!

Nagyvenyim, 1995. február 21.

Tavaszdik

Ablakomból ha kinézek,
Látom a tavasz nyomát,
Sárgul már az aranyeső,
Rügyeznek az orgonák.

Felenged a föld fagya,
Újra éled minden,
Kedves kis muskátlim is
Unja a cserépben.

Fűzfa ágon barka nyit,
Kivirul az élet,
Ugrándozó búbicmadár
Veri fel a rétet.

Nagyvenyim, 1995. március

Nőnap i köszöntő

Tavaszi hajnalán
Róluk emlékezünk,
A nőkről, kiknek
Életünk köszönhetjük.

Ki mindent
Megtesz értünk, a nő,
Dajkál, ápol,
És felnevel ő.

Hálánk szálljon
Lányra, anyára,
Ki a családot
Összetartja.

Szépséges nők,
Jó asszonyok,
Kívánunk boldog,
Víg nőnapot.

Nagyvenyim, 1995. március

Cinkemadár

(Nóta)

Mért búslakodsz, cinkemadár,
Mi bántja a szívedet?
Téged is megcsalt az élet,
Neked sem lesz kikelet?

Gyere hozzám, szállj elébem,
Diót adok tenyeremben,
Hogy víg tavaszod kéljen.
De nekem már nem lesz tavasz,
Nélküle a nótám panasz,
Elszállt vele minden szép reményem...

Nagyvenyim, 1995. március

1995. március 15.

Ünnepel az ország.
Víg fanfár szavára
Ébrednek az utcák
Tavaszi illatára.

Utat mutattak ők
A magyar népnek:
48-as hősök,
Kik sohasem féltek.

Az elnyomás ezrek
Szemét felnyitotta,
Vezérek születtek,
Kik éltük áldozva

Bátran álltak ki
A tömegek élére,
Ajkuokról messze szállt
A szabadság éneke.

A mai szép napon
Rájuk emlékezünk,
A szabadság dalát
Mi is énekeljük.

Sok zászló lobog,
Mindenki ünnepel,
Hős múlt illata
Száll tavaszi széllel.

Olvad már a hó,
Bújnak a virágok,
Ünnepelnek vígan
Csinos fiúk, lányok.

Elnyomott népünk most
Szabadságra vár,
Hogyha nincs béke,
Csak rab a madár.

Nagyvenyim, 1995. március

Egy napom a kórházban

Egy nagy sárga épület
első emeletén
szorongva fekszem
az egyes ágyon.

Reggel négy óra van,
az épület kihalt,
a betegek
még pihennek.

A nővér villanyt kapcsol,
az egyik beteg
fürdetését kezdi,
mert fekvőbeteg.

Majd újra csend lesz,
elszundítok,
de aludni nem tudok,
mert újra zajt hallok.

Elindul az élet
kezdődik a takarítás,
a székek elindulnak,
az ágyról leszállni nem lehet.

Lassan felszárad a kő,
elindulok, hogy magamat
frissé tegyem,
és várjam a nap kezdetét.

Gyógyszersztás,
reggeli, majd
Infúzió bekötés.
Az anyag lassan folyik.

A szoba csendes,
csak hárman vagyunk,
halk zeneszó mellett
fekve pihengetek.

A vizit után
gyorsan megy az idő
rövid séta után
már ebédhez hívnak.
A nap legboldogabb
perce következik
a beteglátogatás,
már nagyon várom.

Eljött az idő, nagy volt az öröm
Drága feleségem és kislányom
siettek hozzám.

Az idő hamar eltelt, alig vettük észre
és máris vége lett.

Még itt voltak, éppen készülődtek,
amikor a „morcos” Edina nővér
megjelent egy fecskendővel, még
fel sem ocsúdtam, amikor már
a kezem kérte, hogy vért kell
vennie, hát volt is nagy ijedtség.

A vénám nem találta, ezért
hol ide-hol oda bökdöste a tűt, majd
egyszer megindult. Még ki sem
tudtam kísérni drága látogatóim,
máris jött és pakolást rakott rám.

A nyakamon van, így ülni kell 1 órát,
majd leveszi, és még ki sem fújom
magam, a vacsorához szólítanak.

A vacsora után 8 órakor még vért
vesznek, és az esti gyógyszerosztás
után lassan pihenőre térek.

Dunaiújváros, 1995. április 29.

Reggel, ha ébred a táj

Hajnalodik.
A csillagos ég már
Lámpáit oltja
Pirkadatra jár.

Vidám füttytől
Hangos a táj
Ébred a város,
Dalol a madár.

Zajos az út,
Autók robognak,
Emberek sietnek,
Kezdődik a nap.

Ablakomból
Kitekintek,
A virágok
Integetnek.

Méhektől zajos
A kis kerti sétány,
Gyűjtik már a mézet,
Virágillat száll.

Minden felmelegszik,
A nap kivirul,
Szorgos fecskepár is
Útjára indul.

Tapasztja fészket
Mindig visszajár,
Kék-frakkos, kedves,
húséges madár.

Vadgalamb is ül
Lomb sűrűjében,
Tojását félti
Éj sötétjében.

Madarak és méhek
Vidám hangja lebeg
Szobámba besüt a nap,
Én is vígan kelek.

Dunaiújváros, 1995. április 29.

Boldogságra várva

Tarka réten
Dús mezőben,
Andalogva járok.
Kérdezem a vadvirágot
Szeret-e a párom?

Azt mondja a
Vadvirág, hogy
Nagyon szeret párom
Ő is jár most, ki a rétre
Boldogságot várva.

Szedjük le a
Vadvirágot
Mind egy nagy csokorba.
Éljünk együtt boldogságban
Virág illatával.

Dunaiújváros, 1995. április 30.

Ha nem vagy velem

Ébren alszom
s rólad álmodom
jössz felém, de nem
érsz ide.

A holdas éjjel
mindig csak rád
gondolok, nem vagy itt
hát felébredek.

Ébredésem
szomorú volt
kórházi ágyamon
egyedül vagyok.

A szoba csendes,
a betegek pihennek
és senki nem tudja,
hogyan én csak rád gondolok.

Dunaújváros, 1995. április 30. 07:00

Május: a szerelmesek hava

Május van, a lombos ágon
Madár csiripel.
Fa alatt, a padon két szív
Tele szerelemmel.

Május van, a szerelmesek
Boldog hónapja.
Ifjaknak s időseknek
Halkan kél sóhaja.

Elmondják százszor is:
Szeretsz vagy nem szeretsz.
Bárki lesz is párod,
Még te is boldog lehetsz.

Szívünk majd együtt ég,
Víg leszek teveled.
Májusi hajnalon
Fát viszek majd neked.

Tarka kendőiddel
Diszitem majd szépre,
Éjszaka gondolok
Rád és a szemedre.

Elmondom százszor is
Suttogva a neved
Lesem, hogy nézel-e
Kis ablakod megett.

Dunaiújváros, 1995. május 1.

Holdas éjjel

Nyári nap ha rám borul az alkony
Kis szobámban jó nagyokat alszom
Holdvilágnál újra felébredek
Holdas éjen rólad emlékezem.

Eszembe jut sok-sok boldog óra
Veled töltött sok álmatlan óra
Csillagokat számolgattunk, hányat!
S választottunk magunknak egy párat.

Mely elkísér majd
Mind kettőnket
Ha nyári napra
Sötét éjek jönnek.

Nagyvenyim, 1995. május 11. 12:00

Itáliai nyár

Egy szép nyári reggelen
Pécsi indulással
Utunk majd elvezet
Szép Itáliába.

Kényelmes zöld buszunk
Vigan szeli az utakat
Mire feleszmélünk
Már a határon szalad.

Egy magyar határőr
Vett itt szemügyre,
S máris indulhattunk
Át az osztrák földre.

Útjaink elvittek
Hegyes-völgyes tájra,
Csinos kis falvakba,
Gyönyörű utcákba.

Friss levegőt fűjnek
Zöldellő fenyvesek,
Selymes fűvű rétről
Kankalin integet.

Búzafield kalásza
Bólingat a napra,
Hajlongó repcének
Sárgul a virága.

Kanyargós útjaink
Végre célba értek,
Tarvisiónál léptük
Át az olasz földet.

Szép Itáliának
Vadregényes tája,
Szívszorító látvány,
Mindenki csodálja.

Autópályákon
Fürge kocsik futnak,
Följük kecsesen
Szép hidak hajolnak.

Óriás hegyek közt
Gyönyörű a táj itt,
A sziklaormokon
Még a hó világít.

Alagúthoz érünk,
Bemegyünk a hegybe,
Így hatolunk be a
Nagy kőrengetegbe.

Velence, Bologna
Titkait meglestem,
A tenger hús vizétől
Felüdült a testem.

Ég áldjon, olasz nyár,
A jónak vége van,
Emléked tovább él
A szívem sarkában.

Itália, Itália,
Napfényed oly csodás,
Itália, hogyha látlak,
Nem fáj az elmúlás.

Cesenatico, 1995. május 13.

San Marinói emlék

San Marino, San Marino
Mily csodás a tájad,
Magas sziklád árnyékot tart
A végtelen síkságnak.
Hegynek ormán
Vár magaslik
Kecses karcsúsággal,
Macskaköves utcáidon
Járok boldogsággal.
Bástyáidnak tetejéről
De messze ellátok,
Kirándulók szeme pihen
Kíváncsin a tájon,
Nem láttam még nálad szebbet
Ezen a világon

Cesenatico, 1995. május 16.

Május reggelén

Hűvös májusi reggel
Firenzébe indultunk,
Appeninek csúcsára
Nagyon vágyakoztunk.
Kanyargós szerpentin
Vezetett fel utunk,
A magasságtól föl-le szállt
S kínozott vérnyomásunk.
Leérve a hegyről aztán
Gyógyultabbak lettünk,
Firenzében órákon át
Parkolót kerestünk.
Arnó folyó partján aztán
Végre megállhattunk,
Belvárosnak közepében
Nagyokat sétáltunk.
Csodáltuk a templomoknak
Gyönyörű formáját,
Aranyhídnak ékszereit,
Meg a Pittik várát.
Turistáknak sokasága
Hömpölygött az utcán,
Tekintetük meg-megpihent
Dávid szép alakján.
Gyorsan eltelt ez a nap is,

Indulhattunk vissza,
E napról is verset ír be
Könyvembe a tinta.

Cesenatico, 1995. május 17.

Eső és fény

Meleg napra ébredtünk reggel,
Aranyfényben ragyogott a tenger.
Ezt nagyon rég vártuk már
A sok-sok eső után.
Fiatalok lepik el a tengert,
Viháncolva élvezik a reggelt.
Szép Ravenna és Bologna
Lesz ma utunk állomása.
E nagy ország mit tartogat
A megfáradt turistáknak?
Ravenna temploma ámulatba ejtett,
Mozaik képeit sohase felejtet.
Bologna főtere lenyűgöző látvány,
Nem hatol át a nap ezernyi árkaádján.
Májusi eső itt jó a gabonának,
De elveszi kedvét a sok turistának.
Napunk azért jól telt, bizony elfáradtunk,
Reggel majd új tájra vezérel az utunk.

Cesenatico, 1995. május 18.

Búcsú Itáliától

Utolsó nap Velence volt
Utunk állomása,
Szomorúan néztünk vissza
Szép Itáliára.
Velencének elbűvölt a fekvése,
Az Adrián szép gondolák lengése.
Gyönyörű táj, csodálatos látvány,
Csak az a kár, hogy elszaladt a nyár.
Cölöpökön állnak a paloták,
Tenger mossa házak kapuját.
Álmaimban mindig ezt kerestem,
A szívem, tudom, végleg itt feledtem.

Gondolatban mindig visszavágyom,
Visszajövök még, ez a kívánságom.
Olaszhon, Velence, ég áldjon, búcsúzom.
Viszontlátlak még, talán, egy szép napon...

Velence, 1995. május 20.

Aratás

Aranyló napnak
forró sugarában
Búzatábla ring,
sárguló kalásszal.

Roskadó búzának
érett már a szára,
Kecses karcsúsággal
aratóit várja.

A szikrázó napon
megindul az élet,
Dübörgő kombájnok
verik fel a csendet.

magasra száll a por,
folyik a gabona,
Ebből lesz majd kenyér
holnap asztalunkra.

Nagyvenyim, 1995. nyara

Szárazság

Nyár van, a Napból
hullnak a fények,
Tikkadt melegben
szenvet az élet.

Mindenki bújik,
fák hűvösébe,
Kókad a fű is,
nem néz az égre.

Nem szól madár se
ház ereszében,
Csendesen gubbaszt
lomb sűrűjében.

Perzsel a napfény,
éles az árnyék,
Száras a föld is,
esőre vár még...

Nagyvenyim, 1995. augusztus

Őszi szélben

Borzas szellő fut át
A kerten, a réten,
Ősz párája remeg
Árva falevélen.

Langyos a napsugár,
Eső hull csendesen,
Köd fátyol leng-lebeg
Fázik egy diószem.

Puttonyban a szőlő,
Kopár már a határ.
Fagyott virágok közt
A tél sóhaja száll.

Nagyvenyim, 1995. szeptember

Száll a dal

Száll a dal,
hozzád mennék
boldogan.
Száll a dal,
Vérem vadul
fut, rohan.

Csókkodat
úgy keresem,
Úzom én.
Ne hagyj el,
Élj a szívem
közepén!

Jöjj, jöjj, jöjj vissza,
hogy lássalak még,
Öleljelek, úgy,
ahogy rég.
Engedd, hogy
csókoljalak!
Száll a dal,
hozzád fut a hang.

Száll a dal,
visszajöttél
énhozzám.
Száll a dal,
megint csókol
már a szám.

Arcodat
csendben lesem,
nézem én.
Ne hagyj el,
meghalnék, ha
elmennél!

Jöjj, jöjj, jöjj...

Nagyvenyim, 1995. november

Curriculum vitae

Őszi virág loboncát
Fújta kint a szél,
Anyám kertjében, mikor
Megszülettem én.

Bágyadt nap ragyogott fenn,
Sugárzott reám,
Örömet ölelt csendben
Sötét szempillám.

Tél jött aztán, s napra nap,
Jártam tavasz ölen.
Erőt szívtam a nyárból,
Őszben edződtem én.

Víg napok s kócos évek
Vártak dús réteken,
Viharosan, tűzzel jött el
Hozzám a szerelem.

Hideg, fagyos téli éjen
Apa lettem én,
Kedves tündér pici lányom
Úgy repült felém!

Rég felnőtt már víg pillém,
A telek futnak velem,
Mindig több havat hagynak
Ezüstös ősz fejemen.

De az ősök most is szépek,
Kis virágok nevetnek.
Ily családban nem fáradok,
Hiszen nagyon szeretnek.

Nagyvenyim, 1996. január 05.

Március

Márciusi fénylő napon
Tavaszt várok újra,
Bokrok zörgő ágait
Virgonc szellő fújja.

Múlandóban már a tél,
Föld fagya is enged,
Elolvad a fagyos hó,
Minden újra éled.

Madárszótól hangos a táj,
Gerlepár is ébred,
Turbékolva kedvesen
Köszönti a reggelt.

Hóvirág szirmát kitárja,
Nyit az új tavaszra,
Bokrok alól kikandikál
Reszkető virága.

Nagyvenyim, 1996. március 1.

Őszi lombhullás

Süvít az őszi szél,
Ázik a határ,
Fákon sárga levél,
Árván száll alá. (Oda van a nyár)

Piros alma kacsint
Sápadt levélre.
Bágyadt búcsút legyint,
S lehull a földre.

Benn a szobámban meg
a tűz duruzsol.
Észre sem veszem,
Hogy kint ősz honol.

Nagyvenyim, 1996. szeptember 13.

Őszi varjak

Varju károg fenn a fán,
Diót tör a diófán.
Őszbe jár az idő már,
Dér szállt le a kert alá.

A fekete varjúpár,
Dióhéjat farigcsál.
Kemény csőre kalapál,
Dióbélre rátalál.

Nagyvenyim, 1997. november 2.

-&-